

„Konfrontacje z muzyką w świecie”.

Zygmunta Mycielskiego prolog do pierwszej „Warszawskiej Jesieni”

Michał Klubiński

Zygmunt Mycielski w swojej licznej publicystyce ogłaszanej w czasach socrealizmu, zastanawiając się nad nowymi formami egalitaryzmu we współczesnej muzyce polskiej, jednocześnie kierował uwagę czytelników w stronę pojęć „muzyka czysta” i „godność kompozytora”. Niniejszy artykuł stawia sobie za cel zwrócenie uwagi na udział kompozytora w kształtowaniu gruntu pod popaździernikowy przełom estetyczny w muzyce polskiej, którego znakiem stało się powołanie Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej. Przybierając płaszcz ideologa, medytującego nad wpływem czasów na uformowanie hierarchicznego, wielopłaszczyznowego polskiego życia muzycznego, Mycielski w rzeczywistości odsłaniał niekonsekwencje socrealistycznej polityki kulturalnej, zwłaszcza w zakresie powszechnego umuzykalnienia. Przenosząc punkt ciężkości refleksji ze społecznej użyteczności muzyki na jej znaczenie estetyczne, definiował specyficzny idiom muzyki polskiej, rozpięty pomiędzy wschodnią emocjonalnością a przewartościowaniem zachodniej spekulatywności, szczególnie dodekafonii.